Ankenævnet for Forsikring

Den 2. december 2015 blev i sag nr. 88081:

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxx

mod

Codan Forsikring A/S
Gl. Kongevej 60
1790 København V

afsagt

k e n d e l s e :

Forsikringstageren har bilforsikring i Codan Forsikring A/S. Hun klager ved sin advokat over, at selskabet har anerkendt erstatningsansvaret for et færdselsuheld, som den forsikrede bil var involveret i den 10/12 2012.

Selskabet har anerkendt klagerens erstatningspligt på baggrund af parternes forklaringer omkring uheldet.

Ved brev af 21/12 2012 til klageren oplyste selskabet, at det var blevet anmeldt, at klagerens bil havde været impliceret i et færdselsuheld. Ved telefonsamtale med selskabet den 9/1 2013 bekræftede klageren, at der havde været en episode, hvor hendes bil var skredet i sneen, da hun var ved at parkere, men at der ikke var sket skade på modpartens bil. Ved en taksatorrapport var skaden på modpartens bil opgjort til 6.543,70, og på baggrund af bl.a. en vidneerklæring anerkendte selskabet erstatningspligten på klagerens vegne.

Sagen har tidligere været forelagt nævnet, der i kendelse 86071 af 4/2 2015 bl.a. udtalte:

> "Det fremgår af sagen, at klageren den 10/12 2012 var impliceret i et færdselsuheld. Hun var i færd med at bakke ind på en p-plads, da hun og en modpart ramte hinanden. Hun har oplyst, at uheldet skete, fordi modparten kørte helt tæt på hende, formodentlig fordi

han forsøgte at snuppe den p-plads, hun var i færd med at bakke ind på. Hun har endvidere oplyst, at hun ikke konstaterede nogen skader, og at modparten kørte væk.

Selskabet har vurderet, at klageren bærer det fulde ansvar for uheldet. Det henviser dels til klagerens egen forklaring om hændelsen, dels til en vidneforklaring, som beskriver, at klageren var i færd med at bakke, da hun ramte modpartens bil. Ifølge vidnet holdt der en bil bag ved modparten, som forhindrede denne i at bakke, da klageren bakkede.

Nævnet bemærker indledningsvist, at det - henset til de særlige omstændigheder vedr. vidnet - findes betænkeligt at lægge afgørende vægt på vidnets udtalelser om hændelsesforløbet. Nævnet finder derimod at kunne lægge til grund, at de to biler ramte hinanden, og at den foretagne taksering - trods klagerens indvindinger - viste, at der som følge heraf er sket skade på modpartens bil.

Nævnet bemærker herefter, at selskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte og dennes forsikringsselskab, jf. færdselslovens § 108. Selskabet har derfor kompetencen til at afgøre, om modpartens krav skal anerkendes eller afvises.

Efter sin gennemgang af sagen finder nævnet, at en retsafgørelse mest sandsynligt vil resultere i, at klageren vil blive pålagt skylden for skaden. Nævnet har derfor ikke grundlag for at kritisere selskabets afgørelse.

Nævnet har bl.a. lagt vægt på, at de to biler ramte hinanden, mens klageren var i færd med at bakke. Nævnet bemærker, at klagerens oplysning om, at modparten kørte 'tæt på' ikke kan føre til andet resultat, dels fordi klageren ikke kan bevise dette, dels fordi klageren som den bakkende part har en særlig pligt til at udvise agtpågivenhed.

Som følge heraf

b e s t e m m e s:

Klageren får ikke medhold."

I brev af 6/5 2015 til nævnet anmodede klagerens advokat om genoptagelse af sagen, idet der var kommet nye informationer om bl.a. vidneforklaringen, og nævnets formand besluttede at imødekomme klagerens anmodning. Af brevet fremgår det bl.a.:

"Jeg har noteret mig at nævnet finder det betænkeligt at lægge afgørende vægt på vidnets udtalelser om hændelsesforløbet.

Det der står tilbage er de 2 parters forklaringer.

Jeg vedlægger herefter kopi af mail fra … Politi til min klient af 30/3 2015. Det fremgår heraf at det pågældende vidne ganske enkelt ikke eksisterer. Stavemåden som politiet har søgt på og cpr.nr. er taget direkte fra vidneerklæringen.

På denne baggrund må man nok kunne konkludere at man i sin helhed må tilsidesætte modpartens forklaring.

I dette indgår efter min opfattelse også at taksatorrapporten er udfærdiget 2 dage efter uheldet, hvorfor der sagtens kan være sket skader på bilen i mellemtiden.

Tilbage står derfor alene min klients forklaring og ud fra denne kan man ikke pålægge hende noget ansvar."

Selskabet har i brev af 2/6 2015 til nævnet bl.a. anført:

"Klager har fremført, at den i sagen værende vidneerklæring er falsk, og at taksatorrapporten er udfærdiget 2 dage efter uheldet, hvormed der kunne være sket en skade i mellemtiden.

Hertil bemærkes, at Politiets undersøgelse ikke har været udtømmende, og at det må anses for usandsynligt, at vores kunde har udfærdiget den i sagen fremlagte tegning for at få ansvaret for en selvbestaltet skade overført til klager. Og som det er fremgået af vores brev af den 01.10.2014, har vores kunde [skadelidtes] kone overhørt, at vidnet selv henvendte sig.

Og med hensyn til, om skaden er sket mellem uheldet og taksatorrapporten, er det en indsigelse, som kan fremføres over for alle lignende skader, og der må være en begrundet formodning for, at noget sådant kan lægges til grund, for at det kan tages i betragtning i denne sag.

Faktum i sagen er herefter, at klager har foretaget en påkørsel af [skadelidtes] bil, og at der har været repareret en skade, hvorefter vi bad klager om at betale den aftalte selvrisiko på kr. 6.468,-

Klager har således selv oplyst, at hun forud for påkørslen er ved at bakke ind på en parkeringsplads, hvorefter klagers og [skadelidtes] bil, der kommer kørende fremad, kommer tæt på hinanden, og hvormed der i forlængelse deraf uheldigvis sker en påkørsel, efter at klagers bil er skredet lidt i den sne, der var.

Det gøres fortsat gældende:

At der opstod en skade på [skadelidtes] bil, og at klager ikke har løftet bevisbyrden for, at der ikke opstod nogen skade.

At en såkaldt fototaksering er en alm. anerkendt fremgangsmåde inden for forsikringsskader.

At klager som den bakkende part er ansvarlig for uheldet, idet klageren havde en særlig pligt til at udvise agtpågivenhed.

At de relevante fotos viser tydelig skade og skadeomfang, samt identificerer, hvilken bil, der er tale om.

At den oplyste skade og skadeomfang stemmer fint overens ud fra en teknisk vurdering.

At der er fremvist billede af en trykket nr. plade og yderligere skade bag kofanger, hvilke skader harmonerer med de oplysninger, som klager er fremkommet med om sin bakkemanøvre og efterfølgende påkørsel, delvist fremmet af en sneglat flade.

Således finder vi, at skaden er veldokumenteret, og vi finder ikke, at klager har bevist eller sikkert sandsynliggjort, at der ikke skete en skadegørende påkørsel i forlængelse af klagers bakke manøvre."

Klagerens advokat har i brev af 29/6 2015 til nævnet bl.a. bemærket:

"Min klient er ved at bakke ind på en parkeringsplads. På dette tidspunkt har modparten en klar forpligtelse til at afvente, at min klient har en mulighed for at komme ind på parkeringspladsen. I stedet kører han ifølge min klients forklaring frem og han kører så tæt frem, at han bliver berørt da min klient skrider lidt ud i sneen. Han bør også være opmærksom på at det kunne ske.

Min klient oplyser at hun går ud af bilen for at se på modpartens bil og hun konstaterer, at der ikke er skader og vil tage et billede, da modparten kører væk.

Dette er min klients forklaring.

Modpartens forklaring er så vidt ses alene den påståede vidneforklaring. Der er så vidt ses ikke på noget tidspunkt fremkommet en egentlig forklaring fra selve modparten. Hvis vidneforklaringen skulle lægges til grund er den ulogisk, da min klient tilsyneladende kørte væk/stak af, men på den anden side var så meget ude af bilen, at hun 'virkede påvirket' og der er ingen bemærkninger om børn i bilen.

Det forhold at modparten ikke selv er kommet med en forklaring virker påfaldende. Det virker endnu mere påfaldende, når man ser på den skitse der ligger i sagen og som tilsyneladende er udfærdiget af modparten, at håndskriften på skitsen er nøjagtig samme håndskrift som vidneerklæringen. Bemærk 'n' der er fuldstændig identisk. 'g' ser også meget ens ud og ordet 'bil' der findes begge steder er fuldstændig ens skrevet.

Allerede her ser det ud til at være klart, at det er modparten der selv har lavet vidneforklaringen.

Når dette sammenholdes med det faktum at …, der ifølge Krak bor, hvor vidnet har angivet at bo, aldrig har villet besvare min forespørgsel og med politiets rapport kan det roligt lægges til grund, at vidnet ikke eksisterer.

Dermed må det ligge lige så fast at modpartens forklaring ganske enkelt er ukorrekt og dette kan alene betyde, at min klients forklaring er korrekt.

Om den skade der ses herefter er fremkommet efter hændelsen og inden taksatoren eller måske var der i forvejen er vist helt ligegyldigt.

Man burde nok opfordre forsikringsselskabet til at lade en grafolog undersøge håndskriften."

I brev af 30/7 2015 til nævnet har selskabet bl.a. oplyst:

"Vedr. vidneerklæring:

Som tidligere redegjort for oplyste modparten ved sin anmeldelse, at der var et vidne til hændelsen d. 10.12.2012.

Vi har skrevet til vidnet på den da angivne adresse, og modtaget dennes forklaring med skitse over uheldstedet. Vi vedlægger den originale vidneerklæring til belysning af, at såvel skitsen som forklaringen er skrevet af vidnet. Dette forklarer formentlig advokatens undren over lighed mellem forskellige bogstaver.

Vi har d. 28.07.2015 været i telefonkontakt med …, der nu bor på adressen … Han bekræftede i telefonsamtalen med skadechef …, at han huskede uheldet, og at årsagen til, at han befandt sig på stedet var, at han deltog i vejarbejde på stedet. Vi vedlægger i den forbindelse notat af 11.12.2012 vedrørende telefonsamtale med modparten, der oplyste, at vejarbejdere havde iagttaget hændelsesforløbet.

Årsagen til, at politiet ikke kunne finde vidnet på den daværende adresse, er vi i sagens natur ikke bekendt med, men faktum er, at vi skrev til den adresse, vidnet ifølge modparten havde angivet, og at vi modtog vidneerklæringen med rids tegnet på bagsiden af vores anmodning.

På dette grundlag finder vi ikke advokatens forsøg på at beklikke vidnets troværdighed velbegrundet.

Vedr. uheldet

Vi blev orienteret om uheldet via modparten, der telefonisk oplyste, at han på uheldstidspunktet kørte på …, hvor der var vejarbejde. Han holdt stille, da forsikringstageren pludselig foretog en bakkemanøvre, selvom han dyttede.

Vi bad derfor i brev af 21.12.2012 forsikringstageren om at anmelde det. Vi blev herefter d. 09.01.2013 kontaktet af hende - ligeledes telefonisk - og hun oplyste her, at hun bakkede ind på en parkeringsplads, men skred ud pga. sne, hvorved hun ramte modparten.

Der er således enighed mellem parterne om, at skaden sker som følge af, at forsikringstageren bakkede uden at udvise den fornødne agtpågivenhed.

Vi må således gøre gældende,

- at parternes forklaring stemmer overens
- at uheldet således indtræffer, da forsikringstageren ved sin bakkemanøvre rammer modparten
- at en eventuel domstolsprøvelse af den aktuelle trafiksituation med overvejende sandsynlighed ville pålægge forsikringstageren den fulde skyld for uheldet
- at hændelsesforløbet er bevidnet af et uvildigt vidne
- at der kun er forløbet to dage fra uheldet sker til taksering finder stedt
- at takseringen viste, at der var sket skade på modpartens bil"

Nævnet udtaler:

Nævnet finder på baggrund af sagens oplysninger – herunder klagerens forklaring - at måtte lægge til grund som ubestridt, at klageren den 10/12 2012 var ved at bakke ind

på en parkeringsplads, da hendes bil skred i sneen, og derved berørte modpartens bil, der holdt bagved.

Klageren har afvist, at der ved uheldet skete skade på modpartens bil, og har anført, at modparten bærer et ansvar for skaden, da han kørte for tæt på. Endvidere har klageren gjort gældende, at den fremlagte vidneudtalelse er udarbejdet af modparten selv.

Selskabet har på baggrund af parternes forklaring fastholdt, at klageren bærer det fulde ansvar for skaden. Selskabet har endvidere fastholdt at takseringen af skaden, der skete 2 dage efter den anmeldte skade, er korrekt.

Selskabet har i forbindelse med sagen fremlagt oplysninger om det uvildige vidnes adresse og har oplyst, at selskabet den 28/7 2015 har været i telefonisk kontakt med vidnet, der har fastholdt sin erklæring vedrørende skaden.

Nævnet har ikke tilstrækkeligt grundlag for at vurdere vidneerklæringens validitet. Det er dog nævnets vurdering, at en retsafgørelse - også hvis der helt bortses fra vidneerklæringen - mest sandsynligt vil medføre, at klageren vil blive pålagt skylden for uheldet.

Nævnet kan derfor ikke kritisere selskabets afgørelse.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Svend Bjerg Hansen
Udskriftens rigtighed bekræftes

Carsten Sennels